

JOSE RICO PÉREZ, AMB LA SOGA AL COLL

Història d'un empresari socialista

Per una pòlissa no satisfeta de nou milions i mig de pessetes, José Rico Pérez ha vist com totes les seues propietats eixiran a pública subhasta el pròxim 7 de juliol. Qui és un dels principals constructors del país travessa un moment difícil.

I. L. B.

Una tumultuosa assemblea del PSOE va negar el carnet a aquest empresari amb cor socialdemòcrata i cervell de constructor insaciable quan en els primers vuitanta el poder ja estava en mans de González-Guerra. De res no va servir per donar-se d'alta a qui ja era president de l'Hèrcules, CF, que dos supersocialistes locals li avalaren la seua incorporació, el ja alcalde d'Alacant, José Luis Lassaleta, i el futur ocupant de la Diputació, Antonio Fernández Valenzuela. Els homes d'Àngel Franco, la UGT en el PSOE, i molts sindicalistes, inclosos alguns en la seua empresa, no van veure massa ortodox barrejar el capital amb el treball. Ni encara que aquest capital arribara amb currículum de jove socialista durant la guerra i presoner republicà de Franco en vèncer els seus militars. Era igual. Dues vegades va deixar el seu estadi amb capacitat per a 50.000 persones perquè, en particular privilegi, l'omplira en campanya electoral Felipe Gonzalez.

Nascut a la Daya Nueva, al sud del sud valencià, sempre va ser un paleta. Durant molts anys va instal·lar línies elèctriques per a HE, i fa unes tres dècades se'l veia de contractista d'obres a Cofrents, preparant les instal·lacions del que després seria una central nuclear.

Home legal i poc conflictiu, tant per a dirigents de la construcció de CCOO com d'UGT, assumí la presidència de l'Hèrcules quan l'equip alacantí ja s'acostava a la tercera divisió. Amb ell, Menotti i Maradona, que tenien dret d'elecció, van optar pel camp de l'Hèrcules per portar a Argentina en els mundials. El nom de l'estadi Rico Pérez va brillar en milions de cases del món per les 625 línies que enviaven els satèl·lits espacials de TV. Els socis havien decidit en assemblea posar-li els cognoms al camp. Però, asseguren els que coneixen l'Hèrcules, que aquí va

començar la crisi. Que l'origen del deute fou subsegüent al fracàs comercial dels Mundials.

Ara molts l'enyoren i quan els seus diners comencen a rellançar-se, en el segon boom de la construcció, gràcies a la Societat Anònima Rico Pérez, a la promotora Proalco, a l'hotel Castilla, negocis que porta el fill, l'enginyer Andrés Rico, i els nombrosos bungalows que construeix amb un grup de promocions suïsses a Torrevella, a aquest antic president herculà li plouen també les demandes judicials.

Per una pòlissa de nou milions i mig de pessetes subscripta al final de temporada 81-82, per permetre el pagament d'alguns jugadors, i avalada per ell i altres directius del club, ara li ve una reclamació molt personal des del Banc de Crèdit i Estalvi de València que, sumant costos i interessos, se situa en els dotze milions i mig de pessetes. Una xifra per a molts ridícula que, malgrat ser un deute comú dels successius directius de l'Hèrcules, l'ha col·locat amb la soga al coll. Totes, totes les seues propietats eixiran, si no passa res, a subhasta pública el pròxim dia 7 de juliol per ordre del magistrat-jutge de Primera Instància d'Alacant, José Manuel Garcia Villalba. El banc, pel que sembla, va directament a per ell, «perquè els altres dos avalistes deuen ser clients», declarava don José.

El seu pis, els locals on es troba la constructora-promotora, altres finques, locals i apartaments eixiran a subhasta. També el madrilenyíssim hotel Castilla de la platja de Sant Joan, un local que va alçar en l'època daurada del turisme pioner mitjançant els baixos crèdits que per a l'especulació atorgava Pedro Zaragoza, en aquell moment subsecretari de Turisme amb Manuel Fraga i alcalde franquista de Benidorm. Un hotel pel qual es licitarà des de 291 milions de pessetes i que l'empresari socialista avalua en més de cinc-cents milions de pessetes. La meitat de l'actual deute del club. □

L'Hotel Castilla, tret a subhasta.

prima, les pastilles dispararen l'esgotament i la depressió, i l'equip, literalment baldat, no va poder evitar el descens.

Benito Joanet deixa la tovallola d'entrenador a Pep Martínez i se'n va a Tenerife. Una família valenciana arriba per ajudar el club i la plantilla, invocats per Orgilés. Pep Martínez Palomar, ex-jugador del València, del Mestalla i durant deu anys del poderós Sabadell, equip que també va entrenar a l'igual que l'Alcoyano, el Levante i l'Alzira, ve per totes. «El meu objectiu —assenyalava— és l'ascens a Segona A». Per tornar a començar. Altres veïns de la comarca de l'Horta l'acompanyen. Emilio Zamora, secretari de la Federació Valenciana, que es farà càrrec de la secretaria general adjunta al president herculà, és un. Altres són Bernardino Pérez, Pasieguito, que assessorarà tècnicament l'esquadra local, i Josep Lluís Albiol Balaguer. Tècnica i joc han superat una altra vegada reaccionàries fòbies antivalencianes.

L'edició d'una *Història de l'Hèrcules* en butlletes i estampetes, idea promoguda per la directiva i que podria suposar en els càlculs un depòsit mensual de sis milions de pessetes, es considera excessivament pobre i artesanal en mitjans municipals. La venda de cromos en quioscos, tavernes i restaurants no trobarà la vareta màgica del canvi de rumb. Comprar l'estadi, com s'ha fet a Benidorm, sembla la cosa més raonable. El contrari només seran corones i flors per al club. □